1

แจ๊ค รีชเชอร์สั่งกาแฟดำเข้ม ๆ ไม่ใส่มะนาวกับน้ำตาลและให้ใส่ถ้วยกระดาษ ระหว่างนั่งรอกาแฟเขาเห็นชีวิตคนคนหนึ่งเปลี่ยนไปตลอดกาล ใช่ว่าพนักงานในร้านทำกาแฟช้าผิดปกติ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้ามันไวมากต่างหาก ไวจนรีชเชอร์ไม่รู้ว่าตัวเองมองอะไรอยู่ มันเป็นเพียงภาพคุ้นตาที่เกิดขึ้นซ้ำซากนับล้านครั้งต่อวันในเมืองใหญ่ ก็แค่ผู้ชายคนหนึ่งปลดล็อกประตูรถ เข้าไปนั่งหลังพวงมาลัย แล้วก็ขับออกไปเท่านั้นเอง

แต่แค่นั้นก็มากพอแล้ว

กาแฟถ้วยนั้นรสดีไม่มีที่ติ 24 ชั่วโมงต่อมารีชเชอร์ก็กลับไปร้านเดิมอีกครั้ง ปกติแล้วเขาไม่กลับไปที่เดิมสองคืนติด แต่ยอมเปลี่ยนนิสัยเพื่อแลกกับกาแฟอร่อย ๆ ร้านอยู่ด้านตะวันตกของถนนซิกซ์อะเวนิวในมหานครนิวยอร์ก ที่ชั้นแรกของอาคารสี่ชั้นธรรมดา ๆ ระหว่างถนนบลีกเกอร์และถนนเฮาส์ตัน สามชั้นบนน่าจะเป็นห้องพักให้เช่า ร้านนี้ทำให้คิดถึงคาเฟ่บนถนนเงียบ ๆ ในกรุงโรม บรรยากาศในร้านดูทึม ๆ ผนังไม้มีรอยถลอก เครื่องชงกาแฟตัวใหญ่ในสภาพใกล้พังกำลังทำงานหนักจนเครื่องร้อนเหมือนหัวรถจักร ในร้านมีเคาน์เตอร์ยาวให้นั่ง ส่วนนอกร้านมีโต๊ะโลหะเรียงแถวเดี่ยวใต้ผืนผ้าใบที่ขึงต่ำ รีชเชอร์นั่งเหยียดขาที่โต๊ะตัวเดิมกำลังโยกเก้าอี้จนขาเก้าอี้ลอย เอาตัวพิงกำแพงด้านนอกของร้านหันหน้าไปทางตะวันออก มองผ่านทางเดินและถนนกว้างออกไป ช่วงหน้าร้อนของนิวยอร์กเขาชอบนั่งนอกร้านสัมผัสกับแสงสีในความมืด อากาศร้อน

SAMPLE

เสียงแตรรถ เสียงไซเรน และความวุ่นวายจอแจ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้คนเหงาเชื่อมต่อกับโลกภายนอกแต่ก็ไม่ต้องยุ่งกับใคร

รีชเชอร์สั่งกาแฟดำแบบเข้มกับพนักงานคนเดิม ใส่ถ้วยกระดาษเหมือนเดิมและไม่เอาช้อน พอได้กาแฟเขาก็จ่ายเงินทันทีพร้อมวางทิปไว้บนโต๊ะ ถ้าเขาอยากลุกไปเมื่อไหร่ก็ไม่ต้องเรียกพนักงาน แถมยังตัดปัญหาเรื่องกินเสร็จแล้วชิ่งไม่จ่ายหรือขโมยถ้วยกระเบื้อง ที่ผ่านมาเขาใส่ใจกับเรื่องเล็ก ๆ แบบนี้จนติดเป็นนิสัย เขาจึงเดินจากไปเฉย ๆ ได้โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น รีชเชอร์ไม่มีทรัพย์สมบัติและไม่พกอะไรติดตัว ดูภายนอกเขาเป็นคนตัวใหญ่ก็จริง แต่กลับไม่เป็นจุดสนใจและแทบจะไม่ทิ้งร่องรอยไว้ข้างหลัง

เขาค่อย ๆ ละเลียดกาแฟ รู้สึกว่าไอระอุที่สะสมมาทั้งวันลอยขึ้นจากผิวทางเท้า เขามองดูผู้คนและรถรา แท็กซี่ขับขึ้นเหนือ รถเก็บขยะจอดอยู่ริมถนน หนุ่มสาวเกาะกลุ่มกันเดินเข้าผับ สาวประเภทสองหลายคนมุ่งหน้าไปทางทิศใต้ รถเก๋งสีน้ำเงินสัญชาติเยอรมันคันหนึ่งจอดอยู่ที่ตึกตรงหน้า จากนั้นชายร่างสันทัดใส่สูทเทาก็ก้าวลงจากรถแล้วเดินไปทางทิศเหนือ เขาลัดเลาะผ่านโต๊ะกาแฟบนทางเท้าและผลุบเข้าไปในร้าน ชายคนนั้นเอ่ยปากถามอะไรบางอย่างจากพนักงาน

ชายคนนี้สูงปานกลาง รูปร่างสมส่วนดูแข็งแรง ผมสั้นตัดทรงเนี้ยบมาก ผมบริเวณขมับเริ่มหงอกอย่างเห็นได้ชัด ท่ายืนดูมั่นคง พูดไม่ค่อยขยับปาก แต่ตาเหลียวซ้ายแลขวาตลอด รีชเชอร์เดาว่าชายคนนี้น่าจะอายุราว 40 และตลอดชีวิตคงต้องคอยระแวดระวังสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวไม่ได้หยุดหย่อน ลักษณะท่าทางทั้งหมดดูเหมือนพวกทหารราบที่รอดจากการสู้รบในป่าไม่มีผิด

ทันใดนั้นพนักงานในร้านก็ชี้มาทางนี้ ชายใส่สูทเทามองตาม รีชเชอร์เอี้ยวตัวจ้องผ่านกระจกกลับไป ทั้งสองคนสบตากัน ชายคนนั้นขยับปากบอก *ขอบคุณ*พนักงานเสิร์ฟโดยที่ยังสบตารีชเชอร์อยู่ จากนั้นก็เดินออกทางเดิมโดยก้มตัวลอดใต้ผ้าใบที่ขึงต่ำ ชายใส่สูทเทาเดินตรงมาหาที่โต๊ะ รีชเชอร์ปล่อยให้เขายืนอยู่สักพักระหว่างตัดสินใจ ในที่สุดก็พูดแค่ว่า “เอาละ”

“เรื่องอะไร” อีกฝ่ายย้อนถาม

SAMPLE

“อะไรก็ช่าง” รีชเชอร์ตอบ “เอาละ เย็นนี้ผมมีความสุขมาก คุณจะมานั่งด้วยก็ได้นะ อยากถามอะไรก็เชิญ”

ชายแปลกหน้าลากเก้าอี้ออกมานั่ง เขาหันหลังให้การจราจรซึ่งเท่ากับบังวิวของรีชเชอร์ไปดื้อ ๆ

“ที่จริงผมมีเรื่องจะถาม” ชายคนนั้นว่า

“ผมรู้” รีชเชอร์ดักคอ “เรื่องเมื่อคืน”

“รู้ได้ยังไง” เสียงชายแปลกหน้าทุ้มและเบา สำเนียงรัวแต่ชัดเหมือนคนอังกฤษ

“พนักงานเสิร์ฟชี้มาที่ผม” รีชเชอร์ตอบ “ผมไม่เหมือนลูกค้าคนอื่นเพราะเมื่อวานผมก็มาที่นี่”

“มั่นใจขนาดนั้นเลยเหรอ”

“หันไปดูรถด้านหลังสิ”

เขาหันไปมองการจราจรตามที่รีชเชอร์สั่ง

“บอกหน่อยว่าผมแต่งตัวยังไง” รีชเชอร์ถาม

“เสื้อเชิ้ตสีเขียว” ชายคนนั้นตอบโดยไม่หันกลับมามอง “ผ้าฝ้ายตัวหลวม ราคาถูก เสื้อมือสอง แขนเสื้อพับถึงข้อศอก เสื้อตัวในเป็นเสื้อยืดสีเขียวราคาถูก ไม่ใช่เสื้อใหม่อีกเหมือนกันแต่ตัวนี้คับนิดหน่อย ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงผ้าฝ้ายตัวหลวมสีน้ำตาล ไม่มีรอยจับจีบที่กางเกง คุณไม่สวมถุงเท้า รองเท้าหนังสีน้ำตาลผิวไม่เรียบ ไม่ถึงกับใหม่แต่ก็ไม่เก่ามาก น่าจะค่อนข้างแพง ปลายเชือกรองเท้าลุ่ย คุณคงผูกมันรุนแรงไปหน่อย ซึ่งอาจชี้วัดว่าคุณเป็นคนเคร่งระเบียบวินัย”

“พอแล้ว” รีชเชอร์บอก

“พออะไร” อีกฝ่ายสวนขึ้นมาบ้าง

“คุณเป็นคนช่างสังเกต” รีชเชอร์ตอบให้ “ผมเองก็ช่างสังเกต เรามีอะไรที่คล้ายกัน ตอนนี้ผมเป็นลูกค้าคนเดียวที่มาที่นี่เมื่อคืน ผมคิดว่าใช่นะ คุณคงไปถามพนักงานแบบนั้นแน่ นั่นเป็นสาเหตุเดียวที่พนักงานชี้มาที่ผม”

ชายสำเนียงอังกฤษหันหน้ากลับมาถาม “เมื่อคืนคุณเห็นรถคันหนึ่งไหม”

“เห็นหลายคันเลย นี่มันซิกซ์อะเวนิวนะ”

SAMPLE

“รถเบนซ์ที่จอดตรงนั้น” ชายคนนั้นเอี้ยวตัวชี้มือทำมุมทแยงไปที่ทางเท้าฝั่งตรงข้ามใกล้กับหัวดับเพลิง

รีชเชอร์พยักหน้า “เบนซ์สีเงินสี่ประตู รุ่นเอสสี่สองศูนย์ ป้ายทะเบียนนิวยอร์กขึ้นต้นด้วยตัวอักษรโอเอสซี รถใช้งานมานานแถมยังฝุ่นเขรอะ ดอกยางที่ล้อแทบไม่เหลือ ขอบยางก็ไม่สมบูรณ์ กันชนทั้งสองข้างบุบและมีรอยครูด”

ชายใส่สูทเทาหันกลับมา “คุณเห็นจริง ๆ ด้วย”

รีชเชอร์ตอบ “มันจอดอยู่ตรงนั้นผมก็ต้องเห็นสิ”

“เห็นตอนรถออกไปไหม”

รีชเชอร์พยักหน้า “ก่อน 23.45 น. นิดหน่อย มีผู้ชายขึ้นรถแล้วก็ขับออกไป”

“คุณไม่ได้ใส่นาฬิกา”

“แต่ผมรู้เวลาตลอด”

“ต้องใกล้เที่ยงคืน”

“ก็เป็นไปได้”

“เห็นคนขับไหม”

“ผมบอกแล้วว่าเห็นเขาขึ้นรถแล้วขับออกไป”

ชายใส่สูทเทาลุกขึ้นยืน “คุณต้องมากับผม” เขาสั่งแล้วเอามือล้วงกระเป๋า “เดี๋ยวผมเลี้ยงกาแฟเอง”

“ผมจ่ายแล้ว”

“งั้นไปกันเถอะ”

“ไปไหน”

“ไปหานายผม”

“เขาเป็นใคร”

“เลน”

“ดูแล้วคุณไม่ใช่ตำรวจ” รีชเชอร์บอก

“ดูจากอะไร”

SAMPLE

“สำเนียงอังกฤษไง คุณไม่ใช่คนอเมริกัน กรมตำรวจนิวยอร์กไม่ได้ขาดคนขนาดนั้น” รีชเชอร์ให้เหตุผล

“คนของเราส่วนใหญ่ก็เป็นคนอเมริกันนั่นแหละ” ชายอังกฤษพูด “แต่คุณก็พูดถูก เราไม่ใช่ตำรวจแต่เป็นหน่วยงานลับ”

“หน่วยไหน” รีชเชอร์ถามบ้าง

“หน่วยที่จะจ่ายค่าเสียเวลาอย่างคุ้มค่า ถ้าคุณบอกรูปพรรณของผู้ชายที่ขับรถคันนั้นได้”

“คุ้มค่ายังไง”

“เงิน” เขาตอบกลับมา “เป็นอย่างอื่นได้ด้วยเหรอ”

“มีอีกตั้งเยอะ ผมนั่งต่อดีกว่า”

“นี่เป็นเรื่องร้ายแรงมาก” ชายคนนั้นทักท้วง

“ร้ายแรงยังไง”

เขานั่งลงอีกรอบ “ผมบอกคุณไม่ได้”

“ถ้างั้นก็ลาก่อน” รีชเชอร์สรุป

“ผมไม่มีทางเลือก” ชายแปลกหน้าพยายามชี้แจง “เลนไม่อยากให้ใครล่วงรู้ภารกิจลับครั้งนี้ด้วยเหตุผลหลายอย่าง”

รีชเชอร์เอียงถ้วยเห็นว่ากาแฟเกือบหมดแล้ว “คุณชื่ออะไร”

“แล้วคุณล่ะ” เขาย้อน

“คุณบอกก่อน”

ชายคนนั้นล้วงเข้าไปในกระเป๋าสูทแล้วหยิบซองหนังสีดำออกมา เขาหยิบนามบัตรออกมาแล้วใช้นิ้วโป้งเลื่อนส่งให้แทนคำตอบ นามบัตรดูดีมาก ตัวอักษรพิมพ์นูนบนกระดาษเนื้อหนาอย่างดี น้ำหมึกยังชัดเจนเหมือนเพิ่งพิมพ์เสร็จ ด้านบนเขียนว่า *ที่ปรึกษาด้านความปลอดภัยภาคสนาม*

“ใช้ตัวย่อโอ.เอส.ซี. เหมือนบนป้ายทะเบียนรถ” รีชเชอร์เข้าใจทันที

ชายคนนั้นไม่พูดอะไร

รีชเชอร์ยิ้ม “คุณให้คำปรึกษาด้านความปลอดภัยแต่กลับโดนขโมยรถซะเอง มิน่าถึงดูอึกอัก”

“เราไม่ได้ห่วงรถ”

SAMPLE

ในนามบัตรด้านล่างมีชื่อเขียนไว้ *จอห์น เกรกอรี* ใต้ชื่อมีข้อความเขียนว่า *ทหารเกษียณกองทัพบกอังกฤษ* ตามด้วยตำแหน่งปัจจุบัน *รองประธานบริหาร*

"คุณออกมานานหรือยัง" รีชเชอร์ถาม

"ออกจากกองทัพบกอังกฤษน่ะเหรอ" ชายที่ชื่อเกรกอรีถาม "เจ็ดปีแล้ว"

"อยู่หน่วยไหน"

"หน่วยรบพิเศษทางอากาศแห่งกองทัพอังกฤษ หน่วยเอสเอเอสน่ะ"

"คุณยังไม่ทิ้งลายเลยนะ"

"คุณก็เหมือนกัน" เกรกอรีบอก "ออกมากี่ปีแล้ว"

"เจ็ด" รีชเชอร์ตอบ

"หน่วยไหน"

"ส่วนใหญ่ประจำอยู่หน่วยสารวัตรทหารกองทัพบก"

เกรกอรีมองหน้าด้วยความสนใจ "คุณเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนเหรอ"

"ประมาณนั้น"

"ยศอะไร" ชายคนนั้นถามต่อ

"ผมไม่จำมันหรอก" รีชเชอร์ตอบ "กลับมาเป็นพลเรือนตั้งเจ็ดปีแล้ว"

"ไม่ต้องอายหรอก" เกรกอรีบอก "อย่างน้อยน่าจะพันโท"

"พันตรี" รีชเชอร์แก้ให้ "ผมมาไกลได้แค่นั้น"

"มีปัญหาในการทำงานเหรอ"

"ก็มีบ้าง" รีชเชอร์ยอมรับ

"คุณมีชื่อไหม" เกรกอรีถาม

"ทุกคนมีชื่อทั้งนั้นแหละ"

"งั้นคุณชื่ออะไรล่ะ"

"รีชเชอร์"

"ตอนนี้คุณทำอะไรอยู่ล่ะ" ชายใส่สูทยังถามต่อ

"ดื่มกาแฟก้นถ้วย"

"อยากทำงานไหม"

"ไม่" รีชเชอร์ปฏิเสธ

"ยศสุดท้ายของผมคือสิบเอก" เกรกอรีบอก

SAMPLE

รีชเชอร์พยักหน้ารับ “ผมรู้แล้ว กำลังพลในหน่วยเอสเอเอสก็เป็นสิบเอกกันทั้งนั้น คุณก็ยังดูเหมือนจ่าอยู่นะ”

“จะไปคุยกับเลนไหม” เขาถาม

“ผมบอกไปแล้วว่าผมเห็นอะไรบ้าง คุณไปเล่าเองก็ได้”

“เลนอยากได้ยินจากปากพยานโดยตรง”

รีชเชอร์ก้มดูถ้วยกาแฟอีกครั้ง “ไกลไหม”

“แค่ 10 นาที”

“ไม่รู้สิ ผมกำลังมีความสุขกับกาแฟดำถ้วยนี้ซะด้วย”

“ถ้วยกระดาษนี่ คุณถือไปด้วยก็ได้” เกรกอรีต่อรอง

“ผมอยากอยู่เงียบ ๆ มากกว่า”

“ขอเวลาแค่สิบนาที” เขาขอร้อง

“น่าจะเรื่องใหญ่กว่าแค่รถถูกขโมยแล้วมั้ง ถึงจะเป็นรถเบนซ์ก็เถอะ”

“มันไม่ใช่เรื่องรถ” ชายคนนั้นทักท้วง

“แล้วเรื่องอะไรล่ะ”

“ความเป็นความตาย” เกรกอรีตอบ “แต่ตอนนี้ค่อนไปทางตายมากกว่า”

รีชเชอร์ก้มดูถ้วยกาแฟอีกครั้ง เหลือแค่ก้นถ้วยและเห็นคราบกาแฟหนา เขาวางถ้วยลงบนโต๊ะ

“ตกลง งั้นไปกันเถอะ”

SAMPLE

2

รถเก๋งเยอรมันคันนั้นคือบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์ 7 สีน้ำเงินคันใหม่เอี่ยม ติดป้ายทะเบียนโอเอสซี เกรกอรีกดรีโมตปลดล็อกรถจากระยะ 3 เมตร รีชเชอร์นั่งเบาะผู้โดยสารด้านหน้า กดปุ่มให้เก้าอี้เลื่อนไปด้านหลังจะได้มีพื้นที่ยืดขา เกรกอรีหยิบโทรศัพท์มือถือสีเงินออกมาแล้วกดเบอร์โทร

"กำลังกลับเข้าไปพร้อมพยาน" เขาพูดเสียงห้วนด้วยสำเนียงอังกฤษก่อนจะวางสาย แล้วทั้งคู่ก็เคลื่อนเข้าสู่ถนนตอนเที่ยงคืน

จาก 10 นาทีที่บอกไว้ตอนนี้กลายเป็น 20 นาทีแล้ว รถวิ่งไปทางทิศเหนือไปตามซิกซ์อะเวนิว ผ่านย่านใจกลางเมืองไปที่ถนนหมายเลข 57 จากนั้นไปทางตะวันตกอีกสองช่วงตึก เมื่อมาถึงเอทอะเวนิวก็มุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ ผ่านวงเวียนโคลัมบัสเซอร์เคิล มุ่งสู่เซ็นทรัลพาร์กเวสต์ซึ่งตัดกับถนนหมายเลข 72 เกรกอรีจอดรถไว้ด้านหน้าอาคารดาโคตา

"สวยดีนี่" รีชเชอร์ชม

"เลนต้องการสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ" เกรกอรีพูดเรียบ ๆ

ทั้งคู่ลงจากรถมายืนบนทางเท้า ชายรูปร่างสันทัดอีกคนในชุดสูทเทาก้าวออกจากเงามืด เขาขับบีเอ็มคันนั้นออกไป เกรกอรีพารีชเชอร์เข้าตึกและนำทางไปยังลิฟต์ ภายในล็อบบี้และห้องโถงดูทึม ๆ แต่ก็ยิ่งใหญ่อลังการเหมือนด้านนอก

"เคยเห็นโยโกะ โอโนะไหม" รีชเชอร์ถาม

"ไม่เคย" เกรกอรีตอบ

SAMPLE

พอถึงชั้นห้าพวกเขาก็ออกจากลิฟต์ เกรกอรีพาเลี้ยวตรงหัวมุมมาเจอประตูห้องที่เปิดรออยู่แล้ว พนักงานที่ล็อบบี้คงโทรมาบอก ประตูบานนั้นทำจากไม้โอ๊กสีเหลืองทองทั้งหนาและหนัก แสงไฟตรงทางเดินก็เป็นสีเหลืองทองเช่นกัน ภายในเป็นห้องโปร่งโล่ง มีโถงสี่เหลี่ยมจัตุรัสทอดสู่ห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ที่ผนังเป็นสีเหลือง อากาศในห้องเย็นสบาย เก้าอี้นวมและโซฟาที่ดูนั่งสบายหุ้มด้วยผ้าพิมพ์ลาย มีชาย 6 คนอยู่ในห้องแต่ไม่มีใครนั่ง ทุกคนยืนนิ่งไม่ปริปากอะไร สามคนใส่สูทเทาคล้ายเกรกอรี อีกสามคนใส่กางเกงยีนส์สีดำกับแจ๊คเก็ตผ้าร่มสีดำ รีชเชอร์รู้ทันทีว่าทุกคนเคยเป็นทหารเหมือนเกรกอรี บรรยากาศในห้องเงียบกริบเหมือนบังเกอร์ทหารที่คอยสั่งการไปยังสนามรบที่ถูกโจมตีอย่างดุเดือด

ทั้งหกคนหันมามองรีชเชอร์แต่ไม่มีใครพูดอะไร ห้าคนหันไปมองคนที่หก รีชเชอร์เดาว่าน่าจะเป็นเลน เขาแก่กว่าลูกน้องจนเกือบจะเป็นพ่อได้ ใส่สูทสีเทา ผมหงอกตัดเกรียน ตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้ชายทั่วไปนิดหน่อย รูปร่างผอม สีหน้าซีดเผือดดูวิตกกังวล เขายืนตัวตรงเพราะความเคยชิน กางนิ้วแตะโต๊ะที่มีโทรศัพท์รุ่นโบราณและกรอบรูปวางอยู่ ผู้หญิงในรูปหน้าตาสวยทีเดียว

“เขาคือพยาน” เกรกอรีแนะนำ

ไม่มีการตอบรับ

“เขาเห็นคนขับรถ” เกรกอรีพูดต่อ

ผู้ชายที่โต๊ะเหลือบดูโทรศัพท์ก่อนจะเดินมาหารีชเชอร์ ประเมินเขาด้วยการมองหัวจรดเท้า ชายคนนั้นซึ่งยืนห่างออกไปเกือบเมตรยื่นมือมาให้จับ

“เอ็ดเวิร์ด เลน ยินดีที่ได้รู้จัก” สำเนียงอเมริกัน แต่ไม่น่าจะมาจากแถบที่พูดรัวอย่างย่านแมนฮัตตัน น่าจะมาจากรัฐอาร์คันซอหรือไม่ก็ชนบทในเทนเนสซี แต่เป็นน้ำเสียงทหารที่ไม่บ่งบอกความรู้สึก รีชเชอร์แนะนำตัวเองบ้างขณะจับมือกับเลน มือข้างนั้นแห้งและไม่รู้สึกว่าอุ่นหรือเย็น

“เล่าให้ฟังหน่อยว่าคุณเห็นอะไรบ้าง” เลนบอก

“ผู้ชายคนหนึ่งขึ้นรถแล้วก็ขับออกไป” รีชเชอร์ตอบ

“ผมต้องการรายละเอียด” เลนสั่งต่อ

SAMPLE

“รีชเชอร์เป็นอดีตเจ้าหน้าที่สืบสวนของกองทัพบกสหรัฐ” เกรกอรีอธิบาย “เขาจำรายละเอียดรถเบนซ์ได้แม่นมาก”

“แล้วคนขับล่ะ” เลนพูด

“ผมเห็นรถมากกว่าคนขับ” รีชเชอร์ตอบ

“ตอนนั้นคุณอยู่ที่ไหน”

“ร้านกาแฟ รถคันนั้นจอดค่อนไปด้านเหนือทางฝั่งตะวันออกจากจุดที่ผมนั่ง น่าจะทำมุมประมาณ 20 องศา รถจอดอยู่ตรงข้ามซิกซ์อะเวนิว น่าจะห่างจากผมประมาณ 27 เมตร”

“รถคันนั้นมีอะไรน่าสนใจ” เลนซัก

“จอดผิดที่ผิดทาง คิดว่าจอดตรงหัวดับเพลิงพอดี” รีชเชอร์ให้เหตุผล

“จอดผิดที่แล้วยังไงต่อ” เลนถาม

“ผู้ชายคนหนึ่งเดินข้ามถนนไปที่รถคันนั้น เขาไม่ได้เดินตรงทางข้ามแต่ลัดเลาะไปตามช่องระหว่างรถ ซึ่งตรงกับแนวสายตาผมพอดี น่าจะทำมุม 20 องศาอย่างที่บอก ผมก็เลยเห็นแต่หลังของเขา”

“แล้วยังไงล่ะ”

“เขาไขประตูรถแล้วก็ขึ้นไปนั่ง จากนั้นก็ขับออกไป”

“ตรงนั้นคือซิกซ์อะเวนิว แสดงว่าต้องขับขึ้นเหนือแน่ เห็นตอนเขาเลี้ยวรถไหม” เลนถาม

“ไม่เห็น”

“อธิบายลักษณะคนขับได้ไหม”

“กางเกงยีนส์สีน้ำเงิน เสื้อเชิ้ตสีฟ้า หมวกแก๊ปสีฟ้า และรองเท้าผ้าใบสีขาว เสื้อผ้าเก่าแต่ก็ใส่สบาย น้ำหนักกับส่วนสูงเท่ากับค่าเฉลี่ยคนอเมริกัน”

“อายุสักเท่าไหร่”

“ผมไม่เห็นหน้าเขา เห็นแต่ข้างหลัง ท่าเดินไม่เหมือนวัยรุ่น น่าจะอายุประมาณ 30 กว่า ไม่ก็ 40”

“เขาเดินยังไงล่ะ”

“ไม่วอกแวก มุ่งหน้าไปที่รถอย่างเดียว เขาเดินไม่เร็วมากแต่ดูก็รู้ว่ามีเป้าหมาย ดูจากลักษณะของศีรษะแล้วผมว่าเขามองตรงไปที่รถอย่างเดียว พุ่ง

SAMPLE

เป้าไปที่มันอย่างชัดเจน ถ้าดูจากลักษณะหัวไหล่เขาน่าจะถือกุญแจยื่นไปข้างหน้าเหมือนถือมีดเล่มเล็ก สรุปก็คือเขาเดินด้วยความมุ่งมั่นและเร่งรีบ”

“เขาเดินมาจากทางไหน”

“น่าจะด้านหลังผม จากทางทิศเหนือแล้วก็มาหยุดตรงทางเท้าหน้าร้านกาแฟ แล้วก็เดินตัดถนนไปทางทิศเหนือฝั่งตะวันออก”

“ถ้าเห็นเขาอีกจะจำได้ไหม”

“น่าจะได้” รีชเชอร์ตอบ “แต่เขาก็ต้องใส่เสื้อแบบเดิม เดินแบบเดิม และทำท่าแบบเดิม ถ้าผิดจากนี้ก็ไม่แน่ใจ”

“ถ้าเขาข้ามถนนก็ต้องมองรถทางทิศใต้อย่างน้อยหนึ่งครั้ง คุณก็น่าจะเห็นใบหน้าซีกขวา แล้วตอนที่เขานั่งหลังพวงมาลัยคุณก็ต้องเห็นหน้าซีกซ้าย”

“มุมแคบ” รีชเชอร์อธิบาย “ไฟก็ไม่สว่างพอ”

“แต่ไฟหน้ารถก็น่าจะส่องโดนเขาบ้าง”

“ชายผิวขาว ไม่มีหนวดเครา ผมเห็นแค่นี้แหละ”

“ชายผิวขาว” เลนสรุป “อายุระหว่าง 35-45 ปี น่าจะตัดคนออกไปได้สักแปดสิบเปอร์เซ็นต์หรือมากกว่านั้น แต่ยังบอกอะไรไม่ได้มาก”

“รถคุณไม่มีประกันหรือไง” รีชเชอร์ถาม

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับรถ” เลนบอก

“ในรถไม่เห็นมีอะไร”

“มี” เลนสวนทันควัน

“แล้วในรถมีอะไร” รีชเชอร์รุกต่อ

“ขอบใจมาก รีชเชอร์” เลนตัดบท “คุณช่วยเราได้เยอะเลย”

เลนเดินกลับไปยืนที่โต๊ะตัวเดิม กางนิ้วทั้งห้าออกแล้ววางข้างโทรศัพท์บนโต๊ะไม้ขัดมัน เขาทำเหมือนว่าจับสัญญาณโทรศัพท์ได้ก่อนที่มันจะดัง

“คุณต้องการตัวช่วยใช่ไหม” รีชเชอร์ถาม

“คุณจะอยากรู้ไปทำไม” อีกฝ่ายย้อนถาม

“มันเป็นนิสัยผม” รีชเชอร์ตอบ “เป็นปฏิกิริยาตอบสนองเมื่ออยากรู้ความจริง ได้จากอาชีพเก่าน่ะ”

SAMPLE

“ผมมีคนช่วยแล้ว” เลนผายมือไปรอบห้อง “หน่วยซีลจากกองทัพเรือ หน่วยเดลตาฟอร์ซจากกองทัพบก กองพันลาดตระเวนหน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน หน่วยรบพิเศษกรีนแบเรต์ และหน่วยเอสเอเอสจากอังกฤษ คัดแต่หน่วยที่ดีที่สุดในโลก”

“คุณต้องการตัวช่วยอีกแบบ ลูกน้องคุณสู้รบกับโจรขโมยรถได้แน่ ๆ แต่คุณต้องหาตัวหมอนั่นให้เจอซะก่อน”

เลนไม่ตอบ

“มีอะไรอยู่ในรถ” รีชเชอร์ถาม

“เล่าเรื่องงานเก่าของคุณให้ฟังหน่อย” เลนถามกลับ

“มันจบไปตั้งนานแล้ว นี่แหละประเด็นสำคัญ”

“ยศสุดท้ายก่อนออกมาคืออะไร”

“พันตรี”

“หน่วยสารวัตรทหารกองทัพบกสหรัฐใช่ไหม”

“ทำอยู่ 13 ปี”

“เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนเหรอ”

“ทำนองนั้น”

“ฝีมือดีไหม”

“ก็พอตัว”

“อยู่หน่วยพิเศษที่ 110 หรือเปล่า”

“เคยอยู่ช่วงหนึ่ง แล้วคุณล่ะ” รีชเชอร์ถามกลับบ้าง

“หน่วยเรนเจอร์แล้วก็หน่วยเดลตา รบครั้งแรกที่สงครามเวียดนาม สงครามอ่าวเปอร์เซียเป็นสมรภูมิสุดท้าย ไต่เต้าจากร้อยตรี ยศสุดท้ายคือพันเอก” เลนตอบ

“มีอะไรอยู่ในรถ” รีชเชอร์ถามอีกครั้ง

อดีตพันเอกหันหน้าไปทางอื่น เขายืนนิ่งอยู่พักหนึ่งก่อนหันกลับมาเหมือนตัดสินใจได้แล้ว

“คุณต้องรับปากกับผมข้อหนึ่งก่อน”

“อะไรล่ะ”

SAMPLE

“อย่าลากตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง ผมรู้ว่าคุณต้องแนะนำให้ผมพุ่งไปหาตำรวจเป็นอย่างแรก แต่ผมไม่ทำหรอก อีกอย่างคือคุณต้องรับปากว่าจะไม่ทำอะไรลับหลังผม”

รีชเชอร์ยักไหล่ “ตกลง”

“พูดออกมาสิ”

“ผมจะไม่ลากตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง”

“พูดอีกที”

“ผมจะไม่ลากตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง” รีชเชอร์พูดซ้ำ

“มีอะไรที่ขัดกับจรรยาบรรณคุณบ้างไหม” เลนถาม

“ไม่มี” รีชเชอร์ตอบ

“อย่าลากเอฟบีไอหรือใครก็ตามเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ เราจะจัดการกันเองเข้าใจไหม ถ้าคุณผิดสัญญา ผมจะควักลูกตาคุณออกมา”

“คุณหาเพื่อนใหม่ด้วยวิธีที่ตลกมาก”

“ผมต้องการตัวช่วย ไม่ใช่เพื่อน”

“คำพูดผมเชื่อถือได้เสมอ” รีชเชอร์ยืนยัน

“ไหนลองบอกซิว่าผมจะทำอะไรถ้าคุณผิดสัญญา”

รีชเชอร์มองไปรอบห้องที่บรรยากาศเงียบกริบ ทหารผ่านศึกแห่งหน่วยปฏิบัติการพิเศษทั้งหกคนจ้องเขาเป็นตาเดียว พวกนี้เคยเป็นเขี้ยวเล็บของกองทัพตอนนี้รวมตัวกันเป็นกองกำลังเล็ก ๆ ที่ภักดีต่อนายและไม่ไว้ใจคนนอก

“คุณจะควักลูกตาผม” รีชเชอร์ตอบ

“เชื่อเถอะว่าผมทำจริง ๆ” เลนยืนยัน

“มีอะไรอยู่ในรถ” รีชเชอร์ถามอีก

เลนใช้สองมือหยิบกรอบรูปขึ้นมากอดแนบอก รีชเชอร์รู้สึกว่ามีคนสองคนจ้องเขาอยู่ ด้านบนเป็นนัยน์ตาสีชีดแฝงความกังวลของเลน ส่วนด้านล่างเป็นตาผู้หญิงผมดำที่สวยบาดใจ เธอมีตาสีเขียว โหนกแก้มสูง และริมฝีปากอวบอิ่ม ดูเป็นภาพที่ถ่ายด้วยความตั้งใจบวกกับฝีมือและคงได้ช่างมืออาชีพอัดรูป

SAMPLE

“นี่ภรรยาผม” เลนบอก

รีชเชอร์พยักหน้าแต่ไม่พูดอะไรต่อ

“ชื่อเคท” เลนพูดต่อ

เงียบกันหมด

“เคทหายตัวไปเมื่อวานตอนสาย ผมได้รับโทรศัพท์จากคนร้ายลักพาตัว มันต้องการเงิน สิ่งที่อยู่ในรถก็คือเงิน คนที่คุณเห็นเป็นหนึ่งในคนร้ายมาเอาเงินค่าไถ่”

ทุกคนเงียบกริบ

“พวกมันรับปากว่าจะปล่อยตัวเธอ” เลนเล่าต่อ “นี่ผ่านมา 24 ชั่วโมงแล้วแต่พวกมันยังไม่ติดต่อกลับมาเลย”

SAMPLE

3

เอ็ดเวิร์ด เลนประคองรูปถ่ายประหนึ่งเป็นเครื่องบูชา รีชเชอร์เดินไปหยิบกรอบรูปมาดูโดยเอียงรับแสงไฟ เคทสวยไม่มีที่ติ เธอมีเสน่ห์น่าหลงใหลและน่าจะอายุน้อยกว่าสามีสัก 20 ปีได้ เท่ากับว่าน่าจะอายุประมาณ 30 ต้น ๆ อายุมากพอจะเป็นผู้หญิงเต็มตัวแต่ยังผุดผ่องแบบคนวัยสาว ในรูปเธอกำลังจ้องบางอย่างที่หลุดไปจากขอบภาพ ดวงตาเป็นประกายด้วยความรัก ริมฝีปากพร้อมจะแจกจ่ายรอยยิ้ม ช่างภาพจับจังหวะได้ดี แม้จะเป็นภาพนิ่งแต่ก็ดูมีชีวิตชีวาเหมือนคนในรูปเคลื่อนไหวได้จริง ๆ ทั้งจุดโฟกัส คุณภาพของรูป และรายละเอียดถือว่าไร้ที่ติ รีชเชอร์ไม่มีความรู้เรื่องการถ่ายรูปมากนัก แต่เขาก็รู้ว่ากำลังถือรูปถ่ายชิ้นเยี่ยมอยู่ ลำพังเงินเดือนทหารสมัยที่เขาอยู่ในกองทัพคงซื้อได้แค่กรอบรูป

“ภาพนี้เป็นเหมือนโมนาลิซาของผม” เลนบอก

รีชเชอร์ส่งคืน “นี่รูปปัจจุบันเหรอ”

เลนวางกรอบรูปไว้ข้างโทรศัพท์เหมือนเดิม “ไม่ถึงปี”

“ทำไมถึงไม่แจ้งตำรวจ” รีชเชอร์ซักไซ้

“ก็มีหลายเหตุผล”

“ปกติแล้วตำรวจมักทำคดีแบบนี้ได้ดีนะ”

“เราจะไม่ลากตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง” เลนย้ำ

ทั้งห้องเงียบกริบ

“คุณเคยเป็นสารวัตร คุณทำแบบที่พวกเขาทำก็ได้นี่” เลนให้เหตุผล

“ผมทำไม่ได้” รีชเชอร์ปฏิเสธ

SAMPLE